

Nagy Gerzson

Lambada

A csörömpölésre ébred. Fél hat, világos az ég. A csörömpölést nem tudja megszokni. A ház előtt várakozó busz pöfögő motorját igen. A szelektív kukák két utcával lejjebb vannak, mégis olyan, mintha az ablak alatt zúznák szilánkosra az üveget. Zsákutca, a végén fordított irányú körforgalom. Buszvégállomás. Kérdezte a sofőrt, miért fordított irányú. A sofőr megvonta a vállát. Nehogy azt higgye, én nem kérdeztem még. Aki nem idevalósi, megy bele jobbról. A központban se tudják. Hat után néhány perccel egy ötvenes férfi mackóalsóban, ingben, sötétkék, halszálkás zakóban minden reggel végigmegy az utcán. Kétkerekű, pléddel letakart kocsit húz maga után, a kerék nyikorog, a pléd tetején kazettás magnó. A *Lambada* szól, végtelenítve. Biztosan fölvette a kazettára egymás után. Ezt is megszokta. Beleálmodja az álmába. Azt álmodja, a kutyát ivartalanították, átlátszó műanyag tölcser a nyakán, nehogy a sebet nyalja, mindenbe beleütközik, nem fér be a házába, valaki lecsatolja a tölcser, a kutya örömeiben táncolni kezd a lambadára. A csörömpölést nem tudja beleálmodni, arra felriad. Nem kel fel azonnal az ágyból, az üvegeket számolja, hátha még visszaalszik. A nyolcadiknál feladja. Felül, dörzsöli a szemét. Timi a fal felé fordulva alszik, megsimogatja a derekát. Széles, formás a csípője, egészséges, miért nem esik teherbe. Harmincöt éves, kilenccel fiatalabb, mint ő. Talán ki kellene vizsgáltatnom magam. Negyven felett két évente javasolják. Prosztata, béltükrözés, ilyenek. Timi egyenletesen szuszog. A nyakát nézi, a pihéket a rövidre nyírt haj alatt. Mindig rövid volt a haja, akkor is, amikor megismerte. Próbálta rábeszélni, növeszse meg, a hosszú haj jobban áll a nőknek. Hiába, Timi havonta jár a fodrászhoz. Feláll, az ablakhoz megy. A redőny nem zár pontosan, beszűrődik a fény. Timi nem akar függőnyt, csúnya, fogja a port, allergiás a porra. Tüsszög, köhög, a torka kapar. Akkor mégse teljesen egészséges? Tüdő és méh, ne keverjük a szerveket. Mindjárt jön a lambadás. A nappaliba csoszog, óvatosan felhúzza a redőnyt, hogy kilásson alatta. Még csak háromnegyed. Még negyedóra. Vizelnie kell, alattomosan jön az inger, de nem mozdul, nem akarja elszalasztani a lambadást, hátha ma korábban érkezik. Meztírláb toporog a hűvös parkettán, az inger egyre erősebb. Van a veséjével valami. A vesét komolyan kell venni, az apja a halála előtt öt évig dialízisre járt. Hajnalban jött a busz, háromszor egy héten, délután hozták haza. A dialízisközpontban új barátai lettek, kezelés közben kiolvasta Spiró könyveit. Néha alig tudja visszatartani. Régen hat-hét sört is megivott, most a másodiknál rohannia kell a vécére. Timi viccesnek tartja. Akkor ne igyál sört. Nem muszáj mindig sört inni. De akkor mit? Körbenéz, a gumipapucs a szekrény mellett, odalép, belebújik. Érzi, hogy melegszik a lábfeje. Ha melegsik, alábbhagy az inger. Nyomkodja a faszát, ez is segíteni szokott, igaz, rövid ideig. A redőny alatti résen jól látja a Gellérthegy és a Sashegy között a MOL-tornyot. Azt ígérték, nem fog látszódni mindenhol. Nem emlékszik, ki ígérte, a MOL-vezér vagy valamelyik politikus. Innen látszik.

A kutya Reusz anyósáé. Tíz éves tacskó, foxterrier keverék, szuka, homoksínű, Reusz szerint vizsla is van benne, nem tacskó alkat, hosszú a lába. Kecses. Reusszal

együtt jártak általánosba, hetedikről, miután Reusz lebukott. A kutya tüzelt, kiszökött, mesélte Reusz, kitágította a drótkerítést, a szomszédok hozták haza. Meg a járókelők. Egy héten belül négyszer, éjszaka is. Amikor tüzel, nem ismer lehetetlent. Tüzelt? Tízévesen? Az emberi korban hetven. Ezt nem így kell számolni. Hogy kell számolni? Fogalmam sincs, de nem így. A kutyáknál különben sincs menopauza. És megbaszták? Igen, többen látták, hogy rámásznak, összeragadnak, de én nem hiszek ezeknek. Túloznak. Fontoskodnak. Ezt akarják látni. Anyósom most végre rászánta magát, hogy ivartalanítja. Évek óta készül rá. Az komoly műtét? Reusz bólogat. Komoly. És veszélyes ennyi idősen. De veszélyesebb, ha kiszökök.

Mindjárt hat, mindjárt itt a mackóalsós, mindjárt meghallja a lambadát. Timi csak hétkor ébred. A telefonja sípol, beállíthatna valami zenét, sokára nyomja ki, nem siet, látszólag cél nélkül, lustán járkál a lakásban, kávéfőz, bedobja a zoknit a szennyesbe, nem kell irodába mennie, otthonról dolgoznak mindketten. A zoknit lefekvés előtt is bedobhatná. Reggel sosem basznak, pedig volna idejük. Kilenc előtt nem kezdődik meeting. És Timi ilyenkor még kívánatosabb is, a borzos, rövid hajával. Szemhéja dagadt, tarkóján nedves a bőr. Este mindig van kifogás, valamelyikük fáradt, túl sokat evett, nyomja a vacsora a gyomrát, felpuffedt a fokhagymás spagettitől, a sörtől bőfög, adnak egy jó filmet a tévén. Az epres csokitól émelyeg. Vagy Timinek pont megjött. De reggel nem mer kezdeményezni. Odabújik, megcsókolja a szája szélét, a faszát már nem nyomja oda. Szégyelli, hogy feláll a fasza. A faszáról a pisilés jut eszébe, furcsa, most nem kell. A lambadás csak végigmegy az utcán, megkerüli a körforgalmat, visszasétál, eltűnik a sarkon. Hova mehet? Utána kellene menni.

Hornyik a feleségét támogatja a ház előtt. A nőnek gesztenyebarna paróka van a fején. Általában a szőket hordja, az kevésbé feltűnő. Senkinek nincs ilyen sűrű, csillogó haja. Taxi áll a ház előtt, jár a motor. Kellemes az idő, nem érti, miért kell a motort járattatni. Miért járattják a motort, amikor nincs hideg. A taxis ráadásul nem is a kocsi ül. A kocsit tetejére könyököl, cigarettázik. Nem vette észre, mikor parkolt ide. Hornyikék az elsők laknak, hetente kétszer taxi viszi őket a kórházba, kezelésre, de nem ilyen korán. Középkorú, öltönyös férfi lép ki a kapun, felemeli a kuka fedelét, a szemetet beejti. Ne álljon ide, a garázs elé, legyen szíves, szól a taxisnak. Hornyikék az autóhoz érnek. A taxis kinyitja a jobb oldali ajtókat, nem normális, mondja hangosan. Hornyik felesége beszáll, Hornyik megáll a nyitott ajtó előtt. Mit mondott, kérdezi az öltönyös. Nem normális, ismétli a taxis lehajtott fejjel.

Ne álljon a garázs elé, ennyit kérem.

Miért ne álljak? Láthatja, hogy várok valakit.

Az most mindegy. Ez az én garázsom, ne álljon ide.

Komolytalan. Egy perce vagyok itt. Nem normális.

Nézze, én udvariasan megkértem magát, hogy ne álljon ide.

Ez nem udvariasság.

Azt mondtam, legyen szíves.

Ez butaság.

Azt mondtam, legyen szíves.

Ne kiabáljon.

Nézze, maga megsértett engem. Kérjen bocsánatot.

Nem fogok bocsánatot kérni. Nincs miért bocsánatot kérni.

Arról van szó, hogy én udvariasan megkértem magát valamire.

Fejezze már be, szól közbe Hornyik. A férfi ránéz, elvörösödik, maga, maga, mondja, én ismerem magát. Hornyik beszáll a vezető melletti ülésre.

Ha még egyszer ideáll, baj lesz, mondja a férfi, és elindul a buszmegálló felé.

Baj, nagy baj, dörmögi a taxis. Az autóba ugrik, kihajt az útra, jobbról kerül a körforgalmat, csikorgó gumikkal gyorsít.

Lehet, hogy azt mondta, agybaj, gondolja. Hornyikot a múlt héten látta a lenti kocsmában, a kerthelyiségben ültek, egyikük ismerős volt, ősz hajú, ősz szakállú, nagyorrú, idős férfi, valami régi miniszter vagy a jegybank elnöke? A jegybank elnökeket fel kell tudni sorolni, Matolcsy, Simor, Járai, ezekre emlékszik, beüti a Google-be, Surányi, Bod Péter, tényleg, de ezek közül egyik sem. Akkor miniszter. Mit keresett ott Hornyikkal? Talán iskolatársak voltak. Legjobb barátok, mint ő meg a Reusz. Bár Reusz szerint nem is voltak legjobb barátok, Reusz ezt Timinek mondta, Timi tovább mondta. Reusz bírja Timit, elmondja neki a titkait. Timi meg tovább mondja. Féltékenynek kellene lennie? Reusz magas, szikár, ipari alpinistaként dolgozott New Yorkban, most a kukásoknál, elvált, a Kamaraerdőn él egy faházban, tavaly vette, saját kezűleg újítja fel. Éjszaka, ha tiszta az idő, elemlámpával fényjeleket adnak egymásnak. Timi is bírja Reuszt. Megpróbálja elképzelni Timit, ahogy a faházban leveti a ruháját, Reusz a hasához térdel. Nem tudja Timit a faházban elképzelni. Legalább teherbe esne.

Volt egy harmadik fiú, kissé stréber, visszahúzódó, Reusz elfelejtette a nevét. Nyolcadikban együtt járkáltak. Mi is a neve? Neki sem ugrik be. Rajkai vagy Majkai, de nem így szólították, volt egy télikabátja, onnan ragadt rá, Bakancsos, nem, ezt Reusz mondta, a hülye, a télikabátról, Bundás. Először Bundás, utána Medve. Nem látta azóta, Reusz kereste a fészbukon is, hirtelen fontos lett neki ez a fiú, a barátság miatt?

Fél hét. Ez hogy lehet, az előbb még hat óra sem volt. És nem jött a lambadás. Azért most már elmegy pisilni. Benéz a hálószobába, Timi ugyanabban a pózban fekszik. Szép. Reusznak tizenkét éves a lánya, minden második hétvégéjét nála tölti, szombat reggeltől vasárnap délutánig, mire elég az? Reusz a házon dolgozik, szegezi a tetőléceket, a lány a telefonját nyomkodja. Tévé nincs a faházban. Semmire nem elég. Ráül a vécére, Timi nem engedi, hogy állva hugyozzon. Még összehugyozná a kagylót. Miért hugyozná össze? Alig jön. Csorog, megszakad. Szorítja, engedi, csöpög. Felemelkedik, a húgy abban a pillanatban kispriccel, rá a pizsamanadrágjára, a kőre. Leguggol, vécépapírral felitatja.

Reusz jóban van az anyósával, a volt feleségével nem beszél. Csak annyit beszélnek, amennyi szükséges. A kutyának ki kell venni a méhét. Daganatot is találtak, cisztát az emlőjén, és sérvet. Nagy műtét, mondta az orvos Reusz anyósának, aki tovább mondta Reusznak, Reusz Timinek, Timi neki.

Hornyik feleségének rákja van. Nem emlő és nem hasnyálmirigy. Tüdő vagy gége, gége lesz, alig hallja beszélni. Régóta kezelik, eredménytelenül, de az állapota nem romlik. Hornyik eljár néha sörözni. Elkíséri a feleségét a kezelésekre. Rendes tőle. Ő vajon elkísérné Timit? Eszébe jut, amikor összejöttek. Hajnalig beszélgettek a Gelérthegyen a céges buli után, a Filozófusok kertjénél váltak el, még alig világosodott, fiatal pár röplabdázott a tisztáson. Délután Timi üzenetet küldött, olyan fiút keresek, akinek csak a testem kell, megrémült, mit rontott el, heccelték, csiklandozták egymást, de semmi több, szégyellte, hogy nem merészkedett messzebbre, meg kellett volna

csókolnia? Pár perc múlva jött az újabb üzenet, bocs, úgy értettem, olyan, akinek nem csak a testem kell, a nem csupa nagybetűvel.

Mi lehet a Medvével? Neki vajon van gyereke, családja, normális élete? Kinek van normális élete? Mi a normális? Csörömpölést hall letről, automatikusan számolni kezd, három, négy, nyikorgás, lepillant, a lambadás húzza a kocsi. Nem szól a zene. A kocsi teteje nyitva, a pléd oldalra lóg, a plató üres. A körforgalom előtt a férfi megtorpan, felnéz a házra.

Ellép az ablaktól. Timi mindjárt ébred. Most összeszedi a bátorságát, gondolja, össze kell szednie. A konyhában, amíg fő a kávé, Timi mögé settenkedik, átöleli, magához húzza, Timi ásít, felcsúszik combján a hálóing, ellöki a kezét, nem baj, majd visszateszi, belesug a fülébe valamit, még nem tudja, mit, valami szépet.

Molnár Sára

Lidérc

Pályi András nyomán

Hajnalban a varjak keltenek fel, ellepték az udvart, fekete tőlük a csűr meg a tornác. Mindig a fenyőfára ülnek, meg az öreg kút kávjára. Álomban is hallom a káromgatásokat, a varjak nem alszanak. Igaz, mostanában összefolyik a nappal meg az éjszaka. Fel kellene kelni, Sári is mondja, mikor nagy ritkán meglátogat. Jön, szellőztet, söpröget, felmos, de nem tudom, minek, mert nálam aztán nincs kosz. Más volt, amikor még járkáltam ki a kertbe, és a cipőmön behoztam a sarat, de már nem nagyon megyek ki sehová, állat sincs, vendég ritkán jön. Nem is nyúlok semmihez, nem rendetlenítek, csak az ágyból nézegetem a holmijaimat. Szép a festett komód, sok pénzt megér, a csipkét rajta még anyám horgolta, a kelengyész láda régiség, abban tartom a menyasszonyi ruhám. A cserépfazekak meg a csészék a sparhelt fölött igazi ritkaságok, ilyenek ma már nincsenek. A kissámlit az uram csinálta, a csíkos rongyszőnyeget meg én szőttem a két kezemmel. A Sárié lesz minden, nekem már nem kell semmi.

Folyton takarít, ez a mániája, undorodik a mocskomtól. Én soha nem szerettem takarítani. Hiába, hogy a nevelt lányom, úgy gondoskodik, mintha igazi lenne. Persze nem kérem ingyen, övé lesz a ház, meg a földek. Erőnek erejével levetkőztet, kimosza a ruháimat, engem meg beültet a dagasztóteknőbe, és tetőtől talpig lemosdat. Régen kenyéret dagasztottam benne, hat nagy kenyérré való tészta, de már nem dagasztok, nem bírná a karom meg a hátam. Úgy összementem, akkora lettem, mint hat kenyér. Nem akarok fürdeni, veszekszem Sárral, tiszta vagyok, mezőre sem járok, nem izzadok, csak heverésem, mint az urak. Azt mondja, szagom van, milyen szagom, hát öregszag, de ha megfürdet, akkor is öregszagom lesz. Nevet, azt mondja, olyan vagyok, mint egy makacs gyermek. *Olyan hát, mert úgy is kezelsz, mint egy gyermeket*, sziszegem, és ne dörzsöld a hátamat, mert fáj! Tiszta pendelyt ad rám, aztán a hokedlire ültet, míg új ágyneműt húz. Nemrég húztam, mégis lecseréli.